

Ο Όσκαρ Ουάιλντ έχει γράψει: "εγωϊσμός δεν είναι να ζει κάποιος όπως επιθυμεί, είναι να έχει την απαίτηση οι άλλοι να ζουν όπως αυτός επιθυμεί".

Είναι πραγματικά δύσκολο να παραδεχτούμε ότι είμαστε εγωϊστές... Στα λόγια είμαστε όλοι εξαιρετικοί. Κι όμως ζούμε σε μια υλιστική κοινωνία και όλοι λίγο-πολύ έχουμε πέσει στην παγίδα του 'εγωϊσμού'. Έχουμε όλοι αυτή την αρρώστια που μας εμποδίζει να παίρνουμε σωστές αποφάσεις και φτάνουμε στο σημείο να εκμεταλλευόμαστε τους συνανθρώπους μας. Έχουμε αρχίσει να ξεχνάμε τι θα πει συνεργασία και κοινό καλό και επιτρέπουμε να βασιλεύει η αδικία και η εκμετάλλευση. Αυτός είναι και ο λόγος που υπάρχει φοβερή δυστυχία, μίσση και πόλεμοι. Αποφασίζουμε με γνώμονα την ισχύ και όχι την καλοσύνη και τη σοφία. Κι ενώ οι αποφάσεις και τα συναισθήματά μας θα πρέπει να ελέγχονται από το νου μας, εμείς επιμένουμε να κρατάμε ένα διπλό φακό μεγαλώνοντας τον εαυτό μας και μικραίνοντας το συνάνθρωπο.

Ο Μέγας Βασίλειος έχει γράψει ότι "ο εγωϊσμός είναι ένα ζευγάρι ξυλοπόδαρα που κάνουν τον άνθρωπο ψηλό, χωρίς να τον κάνουν μεγάλο".

Κάπου διάβασα την παρακάτω Ιαπωνική ιστορία για τον εγωϊσμό: «Υπήρχε πριν από αιώνες ένας σπουδαίος Υπουργός και Αξιωματούχος της Κίνας. Όμως, παρά την φήμη, τα πλούτη και την δύναμή του στην εξουσία, έτρεφε βαθύ σεβασμό στον πνευματικό του δάσκαλο, που επισκεπτόταν συχνά και στον οποίο πάντα συμπεριφερόταν με ευγένεια και ταπεινότητα. Σε μια από τις επισκέψεις του, ρώτησε τον δάσκαλό του «σεβασμιότατε, τι είναι ο εγωϊσμός κατά την γνώμη σου;» Αμέσως ο δάσκαλος κοκκίνισε από θυμό και είπε άγρια στον μα-

ΘΕΣΕΙΣ + ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

με την Άννα Αρσένη

ιστή γίγαντα που δεν άφηνε τα παιδιά να παίξουν στον πανέμορφο κήπο του. Και πως μαλάκωσε ξαφνικά η σκληρή καρδιά του όταν γνώρισε την αγάπη στο πρόσωπο ενός μικρού παιδιού. Το γοητευτικό αυτό παραμύθι που μας μιλάει για τον εγωϊσμό και την μοναξιά και που φανερώνει πόσο αργά και με πόσο πόνο μαθαίνει κανείς να αγαπά και να εμπιστεύεται τους άλλους.

Πότε επιτέλους θα μπορέσουμε κι εμείς να γκρεμίσουμε τους τοίχους της ανασφάλειας και αλαζονείας που υψώνουμε γύρω μας και να νοιώσουμε την

κρίνουμε καταστάσεις αντικειμενικά και αμερόληπτα.

Το χαμόγελο του παιδιού ήταν αυτό που μαλάκωσε την καρδιά του σκληρού γίγαντα. Εναποθέτουμε λοιπόν την ελπίδα μας στους νέους για έναν καλύτερο κόσμο... Δυστυχώς όμως είμαστε τόσο ανόητοι που καθημερινά δηλητηριάζουμε την ψυχή τους με την ανοησία, την υπεροψία και απερισκεψία μας! Ο εγωϊσμός των ενηλίκων είναι αυτός που καταστρέφει τα παιδιά!

Απολαύστε το ανέκδοτο:

Είναι 3 φίλοι αραχτοί σε ένα μπαράκι και τα πίνουν κουβέντα στη κουβέντα, φτάνει η συζήτηση στο πόσο εγωϊστές είναι... οι άντρες. Μιλάει ο πρώτος:

- Εγώ ρε παιδιά είμαι πολύ εγωϊστής. Ένα πρωί επειδή η γυναίκα δεν μου έφτιαξε καφέ, έκανα να της μιλήσω μια ολόκληρη εβδομάδα.

Εγωϊσμός δεν είναι να ζει κάποιος όπως επιθυμεί, είναι να έχει την απαίτηση οι άλλοι να ζουν όπως αυτός επιθυμεί"

θητή του «τι ανόητη ερώτηση είναι αυτή!», Ο Υπουργός αμέσως πετάχτηκε πάνω ξαφνιασμένος από την αντίδραση του δασκάλου του και φανερά εκνευρισμένος, έτοιμος να βάλει τις φωνές στον δάσκαλο. Τότε ο δάσκαλος τον πρόλαβε χαμογελώντας ήρεμα και του είπε «Αυτό, εξοχότατε, είναι εγωϊσμός».

Πολλοί πιστεύουν ότι ο εγωϊσμός είναι η κινητήρια δύναμη της προόδου. Ότι ο εγωϊσμός μας εφοδιάζει με το απαραίτητο πείσμα και ...τσαμπουκά για να πάμε μπροστά. Είναι πολύ διαφορετικό όμως το 'εγώ' της επιβίωσης από αυτό της αλαζονείας. Θυμήθηκα το παραμύθι του Όσκαρ Ουάιλντ για τον εγω-

αγία, την ομορφιά της ζωής, να ζήσουμε τον έρωτα, τη φύση, την άνοιξη σε όλο τους το μεγαλείο; Πολύ φοβάμαι ότι η αβεβαιότητα και ανασφάλεια της επόμενης μέρας έχει κατακλύσει για τα καλά το μυαλό μας και δεν υπάρχει χώρος αλλά ούτε και χρόνος για θετικές σκέψεις. Ο χειμώνας έχει μπει για τα καλά στις καρδιές μας και υπάρχει χώρος μόνο για παγωνιά και μια ατέλειωτη μοναξιά. Εν ονόματι του εγωϊσμού έχουμε μάθει να τσαλαπατάμε ό,τι ωραίο! είτε σχέση είναι αυτή, είτε ελευθερία, είτε ειρήνη, είτε περιβάλλον, είτε τον ίδιο μας τον εαυτό!!! Ο εγωϊσμός είναι ένα 'πέπλο' που μας εμποδίζει να

- Σιγά ρε, λέει ο δεύτερος, εγωϊσμός είναι αυτός; Εγώ επειδή μου έφτιαξε μακαρονάδα με σάλτσα και όχι με κιμά ένα μήνα κοιμόμουν στον καναπέ του σαλονιού.

Ο τρίτος χαμογελούσε όσο τα άκουγε: - Άντε ρε, που είσατε εσείς εγωϊστές... Εγωϊστής είμαι εγώ, που επειδή τη μέρα του γάμου η γυναίκα μου, μου πάτησε το πόδι στην εκκλησία, τόσα χρόνια γάμου και δεν την έχω αγγίξει... ποτέ!!!!

- Καλά ρε μας δουλεύεις; ρωτούν οι άλλοι. Και τα παιδιά πως τα έχεις κάνει; - ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΟΤΙ ΑΠΟ ΕΓΩΙΣΜΟ ΤΟΣΑ ΧΡΟΝΙΑ ΔΕΝ ΕΧΩ ΡΩΤΗΣΕΙ;

Ομογενειακή κινητοποίηση για την ελληνική γλώσσα

Πανομογενειακή κινητοποίηση έχει προκαλέσει ο διαφαινόμενος κίνδυνος εξαίρεσης της ελληνικής γλώσσας από το Αυστραλιανό Εθνικό Πρόγραμμα Διδασκαλίας Γλωσσών, που επεξεργάζεται η Επιτροπή Διαμόρφωσης του Εθνικού Προγράμματος Διδασκαλίας (ACARA).

Ομογενείς πολιτικοί και εκπαιδευτικοί, κοινοτικοί παράγοντες, απλοί ομογενείς, έχουν συστρατευθεί στην κοινή προσπάθεια να διατηρηθεί η γλώσσα μας την ιδιότητα της "γλώσσας προτεραιότητας," που απολαμβάνει τα τελευταία τριάντα χρόνια και να περιληφθεί στο υπό διαμόρφωση Πρόγραμμα Διδασκαλίας Γλωσσών.

Με τον ενθουσιασμό και το δυναμισμό που διέκρινε την παροικία μας στις δεκαετίες του 1970 και 1980, και στις αρχές της δεκαετίας του 1990, η ελληνική γλώσσα είχε εισαχθεί σε μεγάλο αριθμό σχολείων της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, καθώς και σε όλα πανεπιστήμια της Μελβούρνης.

Την περίοδο εκείνη, η ελληνική παροικία, ως η δεύτερη σε αριθμό μη αγγλοσαξονική εθνοτική ομάδα, μετά την ιταλική, είχε αξιοποιήσει τις ευκαιρίες που άρχισαν να παρουσιάζονται, με αποτέλεσμα η γλώσσα μας να έχει πάρει επάξια τη θέση της στα σχολικά προγράμματα. Εκείνη η περίοδος θα μπορούσε να είχε χαρακτηριστεί ως η χρυσή τριακονταετία της ελληνομάθειας.

Η πτώση στον αριθμό των δημοσίων σχολείων που προσφέρουν προγράμματα ελληνικής γλώσσας, αλλά και στον αριθμό των μαθητών που τα παρακολουθούν, γίνεται αισθητή, όταν δούμε τα ακόλουθα στοιχεία που έχω στη διάθεσή μου.

Το 1991 στη Βικτώρια η ελληνική γλώσσα διδασκόταν σε 38 Δημοτικά σχολεία και σε 49 Γυμνάσια, σύνολο 87 σχολεία, με 7.347 μαθητές και στα δύο επίπεδα.

Η ελληνική γλώσσα έχει σχεδόν εξοβελιστεί από τα δημόσια σχολεία, για να δώσει τη θέση της σε γλώσσες όπως η Γαλλική, η Γερμανική, η Ιαπωνική, η Κινέζικη, η Ινδονησιακή, η Κορεά-

τική, και η Βιετναμέζικη.

Για όλες τις ηλικίες, η ελληνική έρχεται τρίτη μεταξύ των ξένων γλωσσών που ομιλούνται στο σπίτι.

Είναι απαράδεκτο η Αυστραλία ως χώρα, να παραβλέπει το καίριο ενδιαφέρον της τρίτης μεγαλύτερης εθνοτικής ομάδας για τη διατήρηση της γλώσσας της.